

Huis van de herfst

Colofon

ISBN: 978 94 6365 550 7

1e druk 2023

© 2023, Sandra Konst

www.sandrakonst.nl

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Drukwerk: CSL digitaal B.V.

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

Foto auteur: Monique van Belleghem

Illustraties: Miranda Steijger

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Huis van de herfst

Sandra Konst

It takes a village to raise a child.

(Afrikaans gezegde)

Hoofdstuk 1

‘Wat doet dat kind daar?’ Zijn stem galmt door de keuken.

In een mum van tijd kan alles veranderen. Je voelt, weet dat er iets gebeurt wat het leven zal veranderen. In goede of in slechte zin. Het is een keerpunt, een situatie die je zelf gecreëerd hebt – of die wellicht gestuurd wordt door iets of iemand. Maar dat maakt op dat moment niet veel uit. Grappig hoe dat werkt, hoe al je zintuigen in één seconde los van elkaar gevaar detecteren.

De voetstappen tikken hard op de keukenvloer. In de loop der tijd heb ik Vincenzo’s gemoedstoestand door het geluid van de voetstappen kunnen herkennen. Soms waren de stappen lichtvoetig, soms gedecideerd hard. Trippelend, wankel (meestal ’s avonds laat) of gehaast. Nu klinken ze gedecideerd hard, zonder twijfel. Dat belooft weinig goeds.

Op het moment dat ik de voetstappen hoor, kijk ik op naar Vito, mijn zoon. Hij laat zijn lepel vallen, de harde tik van zijn lepel op de vloer komt precies tussen het geluid van twee voetstappen in. Hij legt zijn handen over zijn oren, zijn ogen knijpt hij dicht. Bijna onhoorbaar kreunt hij.

Mijn hart klopt sneller en ik bemerk een suis in mijn oren. Een doffe suis, die zorgt voor een prettige demping van het geluid. Mijn lippen worden kurkdroog. Mijn spieren in mijn nek verstijven, mijn schouders trek ik onbewust op en mijn buik draait. Al mijn zintuigen werken op volle toeren, behalve één. Dat is mijn reukvermogen.

Sinds een week ruik ik niets meer. Helemaal niets. Ik ben niet ziek geweest, ik kan niets bedenken wat de oorzaak zou kunnen zijn. Het is gewoon een feit. Dat is hele-

maal niet handig als je in een keuken werkt, zoals ik. Ik dacht dat ik het wel kon verbloemen, had het aan niemand verteld.

Eén seconde maar. Meer is er niet nodig om je leven op zijn kop te zetten. Hier is een keerpunt, dat voel ik tot in het diepst van mijn ziel.

De suis is weer weg. Ik leg de salieblaadjes waar ik mee bezig was terug in het bakje, de lepel raap ik op en lik aan mijn lippen om ze vochtig te maken. Mijn hand rust op Vito's haar en ik draai me om. Ik zet me schrap, weet wat er komen gaat. Kom maar op.

'Wat doet dat kind daar?' Hij herhaalt zijn zin, loopt met een woest gebaar de klapdeuren door en staat dan stil, met zijn handen in zijn zij. Zijn benen staan uit elkaar, de bovenste twee knopen van zijn zwarte overhemd hangen open. Hij kijkt naar Vito. Vito houdt nog steeds zijn handen voor zijn oren.

'Ik kon geen oppas voor hem krijgen vandaag, sorry.'

'Alweer niet? Vorige week ook niet. Een kind hoort niet in een keuken van een *bacaro*, Lucia.'

'Ik weet het. Sorry.'

'Je weet dat ik best veel door de vingers zie. Maar met hem erbij maak je fouten.'

'Wat voor fouten?'

'De polenta was aangebrand. De *bruschette* was verkeerd bereid, je hebt sardines gebruikt voor de *baccalá mantecato*. Je saus bij de sint-jakobsschelpen smaakte nergens naar. Moet ik nog even doorgaan?'

Ik kijk naar mijn schoenen, weet niets te zeggen. Alleen dat ene woordje dat ik zo vaak gebruik. 'Sorry.'

Vincenzo wijst naar Vito, die inmiddels harder aan het kreunen is en zijn oren nog steeds bedekt.

‘Ik geef echt om die jongen en je weet dat ik je altijd een kans gegeven heb, maar het gaat gewoon niet meer, Lucia. Je bent jezelf niet de laatste tijd. Je kookkunsten zijn achteruitgegaan, je bent vaak te laat, rommelig, en neemt Vito steeds vaker mee naar je werk. Dat kan weleens gebeuren, maar niet de hele tijd. Het spijt me, maar ik kan niets anders dan je ontslaan.’

Mijn hart gaat nog sneller kloppen. Ik vraag me af of dat wel goed is, mijn maag trekt samen, het lijkt wel een wee. Ik grijp in het bakje met salieblaadjes, ik was net bezig om de blaadjes onder te dompelen in een dun beslag van bloem, peper, zout en ijskoud bruiswater, om ze vervolgens kort te frituren.

‘Geef me nog een kans, alsjeblieft. Ik beloof je dat ik het beter zal doen. Het is gewoon zo moeilijk soms, als je alleen bent. Als ik geen oppas heb, wat moet ik dan met Vito?’ Een traan welt op. Uit gewoonte ruik ik aan een blaadje salie, maar ik ruik niets. Ik was het even vergeten.

Vincenzo gooit zijn armen omhoog en schudt zijn hoofd. ‘Nee, het spijt me. Neem hem mee uit de keuken en zorg dat je leven op orde komt. Ga nu. De klanten horen hem dat irritante geluid maken. Laat de salie maar, Giovanni neemt je taken zo over. Ga maar meteen, ik bel je morgen even om wat zaken te regelen. Zorg dat het goedkomt met jou en je zoon.’ Vincenzo draait zich om en loopt met stevige pas de klapdeuren door.

Ik kijk naar Vito. Hij haalt zijn handen van zijn oren en pakt zijn lepel weer. Met de lepel maakt hij patronen in het zout dat ik voor hem op tafel had uitgestrooid om hem bezig te houden. Mijn hartslag wordt trager, mijn schouders zakken weer.

Ik loop naar Vito, hurk en haal mijn hand door zijn bruine

krullen. Ik slik een brok in mijn keel weg en zeg troostend: 'Kom, vent, we gaan naar huis.'

Hij legt zijn lepel neer en kijkt me aan met niet-begrijpende ogen.

'Huis,' zeg ik zacht en til hem van zijn stoel.

Hij schudt zijn hoofd met snelle bewegingen heen en weer, zijn lijfje stribbelt tegen.

Zuchtend spreek ik hem vermanend toe: 'Nu niet, Vito.'

Ik pak mijn tas, controleer of ik alles heb en gooi mijn tas over mijn schouder. Dan til ik Vito op, die nog altijd tegenstribbelt en zich achterover gooit. Ik zet me schrap. Met mijn rechterhand geef ik hem tegendruk, loop de klapdeuren door, negeer de klanten die me verbaasd aankijken vanaf de bar, en zonder nog om te kijken lopen we de bacaro uit, het drukke Venetië in.

Hoofdstuk 2

Natuurlijk vallen we erg op. Ik loop met een huilende kleuter die ik amper nog kan tillen langs de drommen toeristen die Venetië bestormen, zoals elke dag. Het zweet breekt me uit. Het is zwaar om hem te tillen, zeker als hij tegenstribbelt. Hij heeft een monotone manier van huilen. Misschien huilt hij niet, maar uit hij een soort klaagzang, op een luide toon. Hij gooit zijn hoofd naar achteren. Mijn tas bungelt half om mijn schouder, ik zie amper waar ik loop. We wonen slechts drie straten van de bacaro, maar het lijkt een tocht waar geen einde aan komt.

Ik bots tegen toeristen, ik erger me aan de vrouwen die de ruimte nemen om boven op de Rialtobrug schaamteloos te poseren voor de perfecte Instagramfoto. Ze kijken me verbolgen aan als ik met mijn blèrende kleuter langsloop. Ik voel niets, ik zie bijna niets door mijn waterige ogen, ik ruik niets, zelfs niet de zilte lucht vanuit de Adriatische Zee of de doordringende lucht van vis van de vismarkt, ik ruik niet de bekende zoete lichaamsgeur van Vito, niet het opdringende parfum of zweet van voorbijgangers, noch de gekruide etensgeuren van de wijnbarretjes waar het hier van wemelt. Ik kan me de vertrouwde geuren wel inbeelden, niet ruiken.

Vito is verstijfd en verkramp, ik moet zo snel mogelijk naar huis. De drukte om hem heen, het geschreeuw van de Italianen, de wilde gebaren van hen, hij kan er gewoon niet tegen. Op school lukt het hem niet om een hele dag in de klas te blijven zonder weg te lopen of boos te worden. Andere kinderen laten hem links liggen. Het gebeurt meer dan eens per week dat de school mij belt dat ik hem moet komen halen, ze hebben er lak aan of ik aan het werk ben of

niet. Hij is nog niet leerplichtig met zijn vijf jaar. Aan de ene kant is dat een geluk, hij hoeft zich dus nog niet volledig aan te passen, aan de andere kant een vloek, want ik moet hem te pas en te onpas komen halen. Ik heb menig buurmeisje versleten als oppas. Het lukt hun niet om hem de baas te zijn en hem te kalmeren als hij boos is, het is al een hele klus om contact met hem te krijgen. Na een of twee keer zeggen de oppasmeisjes vaak dat ze niet meer kunnen, dat ze iets anders te doen hebben, of ze nemen nooit meer de telefoon op. Dan ontstaat er een rare situatie in het trappenhuis van het Venetiaanse gebouw waar we een piepklein appartementje huren, ze komen Vito en mij liever niet tegen op de trap. Het is raar hoe eenzaam je kunt zijn terwijl je in een stad woont die overspoeld wordt door drommen mensen.

Ons appartement, tussen de vier beklemmende muren, is de enige plek waar Vito een beetje tot rust komt. Als hij boos wordt, kan hij niet weg. Dat geeft mij rust, maar meestal zit hij rustig op de bank of op het piepkleine balkonnetje. Hij maakt graag patronen in zand, op een lei, op papier of gewoon met zijn vinger op tafel. Op het balkon kan hij heerlijk zitten tussen mijn kruidenplanten, tomatenplanten en mijn olijfboompje in pot. Hij ontdekt de kleinste insecten, die hij met uiterste precisie observeert. Hij zal ze nooit pijn doen.

De uren die we in ons appartement doorbrengen worden er steeds meer, de eenzaamheid wordt steeds groter. Hij komt tot rust, ik ervaar steeds meer onrust. Ik verveel me, weet echt niets meer te doen. Ik kookte altijd graag, las af en toe een boek, maar de eenzaamheid en onvrede groeiden per dag. Een dag kan soms zo lang duren! We vereenzaamden, langzaam lieten mensen niets meer van zich horen. Ik kan het ze niet kwalijk nemen. Heel stilletjes raak je mensen kwijt, verlies je de dingen die je graag deed. De eenzaam-

heid sloot zich als een net om ons heen. Wat was ik blij toen ik een baan kreeg in de bacaro op het moment dat Vito naar school mocht. Ik kwam weer onder de mensen, kon bezig zijn met heerlijke kleine gerechten die op de kaart stonden, we zouden wat meer ons eigen ding gaan doen. Maar vanaf dag één kon Vito zich niet goed aanpassen op school. Zijn boze buien namen toe, hij kreeg ruzie met kinderen, hij werd nooit eens gevraagd om bij een klasgenoot te spelen, ik werd steeds vaker gebeld of ik hem kon halen. En nu, nu ben ik ook nog eens mijn baan kwijt. Hoe moet dat nu, als ik de huur voor ons appartement niet meer kan betalen? Waar kan Vito dan zijn rust vinden?

Er moet wat gebeuren, dat kan bijna niet anders. Niets klopt meer. Ik zou, net als leeftijdsgenoten, in de bloei van mijn leven moeten zijn. Reizen, carrière maken, uitgaan, genieten van het leven. Maar mijn leven wordt steeds meer beperkt tot de paar vierkante meters van ons appartement. Ik raak geïrriteerd bij het zien van alle verliefde stelletjes die samen door Venetië lopen. Venetië. Stad van de liefde. Ha. Je kan me wat met de liefde.

Om een uur of acht ligt Vito eindelijk in bed. Hij bleef onrustig. Ik heb zijn favoriete eten gemaakt, risotto met kaas, maar zelf kreeg ik geen hap door mijn keel. Ik nam een glas witte wijn tijdens het koken. Na het eten was Vito al iets rustiger. Ik heb naast hem gezeten, gewoon gezeten. Niets gezegd, niets gedaan. Ik hield zijn hand vast, meer niet. 'Ik ben er voor je,' wil ik daarmee zeggen. Hij wiegde zichzelf rustig, de bewegingen werden steeds kleiner. Ik bleef maar geeuwen, want ik was ook al aardig moe. Duizenden gedachten hadden mijn hoofd al gepasseerd. Maar ik bleef stilzitten. En om kwart voor acht vielen zijn ogen bijna dicht.

Ik heb hem geholpen met tanden poetsen en zijn pyjama aantrekken, zijn lievelingspyjama met kleine vlindertjes erop. Ik legde hem op bed en bleef nog even naar hem kijken. Wat hou ik toch van jou, dacht ik nog. Ik zou de hele wereld voor je willen geven. Ondanks dat ik me regelmatig eenzaam en verdrietig voel, ben ik ontzettend trots dat je er bent.

En nu, nu hij slaapt, kan ik eindelijk iets voor mezelf doen. Ik sta heel stil op en loop zijn kamertje uit. Deur op een kier, en zonder na te denken loop ik naar de keuken om een glas wijn in te schenken. Eigenlijk is het alweer het derde van vanavond. Maar ik heb het verdiend. Ik moet een plan maken. Een plan voor de toekomst, werk zoeken, misschien een nieuwe oppas. Ik zou kunnen lezen over bijzondere kinderen. Maar het liefst van alles wil ik niet meer denken. Gewoon op de bank Netflix kijken. Ja, dat ga ik doen.

Terwijl ik een film aan het uitzoeken ben, gaat mijn telefoon. Een video-oproep van Rocco. Getver, daar heb ik net geen zin in. Rocco belt me regelmatig op. Hij belt me vaker op dan ik hem. Ik twijfel even, slik dan mijn slok wijn door, zet het glas op afstand zodat het niet in beeld komt en druk dan op de knop.

‘Hé, Lucia! Hoe gaat het?’ Rocco zit ook thuis op de bank, zo te zien. Zijn donkerblonde haren zitten warrig, hij heeft een beetje wallen onder zijn ogen, hij hangt relaxed achterover.

‘Hai! Ja, gaat wel, wilde net een film kijken.’

‘Gewerkt vandaag?’

‘Eh, ja.’

‘Oké. Was het druk?’ Rocco kijkt me onderzoekend aan.

Ik kijk naar mezelf op het kleine scherm. Mijn blonde haren hangen losjes in een slappe staart. Ik zie er nou niet bepaald fris uit. Mijn ogen staan droevig, zie ik. Ik probeer

mijn ogen wat meer open te sperren en ga wat rechterop zitten. Het haalt niet veel uit. En Rocco is net een havik, hij ziet alles.

‘Nou, niet echt heel druk. Maar ik moest Vito weer meenemen vandaag, de oppas had weer eens afgezegd.’

‘Nee toch, wat vervelend. Dat is echt wel heel zwaar voor je. Je weet dat je me altijd mag bellen, hè, als je omhoogzit. Al moest ik vandaag zelf ook werken.’

‘Haha, jij op Vito passen. Alsof jij verstand van kinderen hebt.’

‘Hé, dat kan ik, als het moet.’

‘Ja, dat weet ik ...’

Rocco is even stil. ‘En? Ging dat goed?’

‘Niet bepaald. Ik kwam te laat omdat ik natuurlijk eerst Vito mee moest krijgen en ik kreeg hem moeilijk rustig in de keuken, door de haast moest ik daarna extra snel werken en heb ik blijkbaar wat foutjes gemaakt.’ Ik rek uit naar de zijkant en pak mijn glas wijn erbij, het is Rocco maar. Ik neem een slok.

‘Je zit weer aan de wijn, zie ik?’

‘Verdiend. Het was echt een zware dag vandaag.’

‘Lost niks op, hè, wijn.’

‘Ik weet het. Maar het is wel lekker.’

‘Heeft Vincenzo wat over je fouten gezegd dan?’

Ik twijfel. Neem weer een slok. ‘Ja, dat heeft ie zeker.’

‘En?’

‘Hij heeft me ontslagen. Vito raakte helemaal gestrest. Alles ging mis. Ik moest meteen vertrekken, ik heb Vito opgepakt en je weet hoe het gaat, ik moest hem weer helemaal tillen en zo zijn we naar huis gelopen. Hij is net rustig en ligt eindelijk te slapen. Vandaar dat ik nu wel een wijntje mag.’

‘Wat?!’

‘Yep.’

Stilte. ‘Wat ga je nu doen?’

‘Geen idee. Ik wil nu een film kijken en straks slapen en morgen verder kijken.’

‘Zo houd je dat toch niet vol, Lucia. Alles zit je ook tegen.’

‘Klopt.’

‘Jezus zeg. Wat een ellende. Zal ik even langskomen?’

‘Nee joh, niet nodig. Ik red me wel, zoals altijd.’ Ik nam weer een slok. Dat was waar, ik red het op de een of andere manier altijd. Maar het kost bergen energie. Dit keer heb ik geen idee hoe ik het ga oplossen. Ik wil er nog niet aan denken.

‘Jemig, je doet er zo laconiek over. Geef nou eens een keer toe dat je best wat hulp kunt gebruiken.’

‘Ik kan ook hulp gebruiken. Maar uiteindelijk moet ik het toch alleen doen, hè.’

‘Kan je zus niets voor je betekenen met oppassen of zo?’

Ik pers een cynische glimlach rond mijn lippen. ‘Die is er nooit. Dat weet je toch?’

Rocco staart even voor zich uit. ‘Als je nou eerst eens stopt met al die glazen wijn, dat helpt niet. Je moet er voor Vito zijn als er iets is. Dat gaat niet als je half beschonken bent.’

‘Zeg, moraalridder, zo help je me niet, hè, door me de les te lezen. Ik mag vanavond een baalavond hebben. Morgen denk ik weer verder. Je weet dat ik altijd zeer verantwoordelijk ben.’

‘Ja, dat weet ik.’ Rocco haalt zijn handen door zijn haar, waardoor het nog warriger wordt. Hij gaat verzitten, waardoor ik kan zien dat hij een T-shirt met hawaiïprint draagt.

Ik moet lachen. Rocco geeft niets om zijn uiterlijk. Hij

blijft altijd een soort ondeugend jongetje. Hij kijkt wel ernstig.

‘Luus, ik ben er voor jullie, dat weet je. Ik heb wel een idee, misschien. Beloof dat je niet meteen gaat steigeren.’

‘Beloofd.’

Rocco schraapt zijn keel. ‘Misschien moet je je appartement opzeggen en met Vito naar je moeder gaan. Gewoon, voor even, tot je alles weer op een rij hebt.’

‘Wat?!’ Ik zie op het kleine scherpje dat mijn wangen rood kleuren. ‘Als ik nog geen stress heb, dan krijg ik dat daar wel.’

‘Jezus, je gaat meteen weer in de verdediging. Heb je een andere oplossing dan?’

‘Nu niet, nee. Zeg, het is nog maar net gebeurd, ik heb niet eens tijd gehad om erover na te denken. Vito was over zijn toeren en ik moest meteen eten maken en hij ligt net in bed. Ik heb amper tijd voor mezelf gehad.’

‘Kijk. Dat bedoel ik dus. Je hebt geen tijd voor jezelf en je doet alles alleen. Dat gaat zo niet langer. Bij je moeder kun je de zorg delen en tot rust komen.’

‘Je lijkt wel een psycholoog.’

‘Denk erover na.’

‘Oké, oké, zal ik doen.’ Ik zeg wel dat ik erover zal nadenken, maar ik weet al meteen dat ik dat niet ga doen. Hoe lief Rocco ook is, ik wil hem eigenlijk afpoeieren en gewoon een film gaan kijken.

‘Je gaat het niet doen, hè?’

Ik haal mijn schouders op. Ik neem nog een slok. Het glas is alweer leeg, ik laat het demonstratief voor de camera zien.

‘Op.’

‘Ja, leuk hoor.’

‘Ik bel je morgen terug, oké? Je helpt me het beste door me nu met rust te laten.’

‘Als jij dat zegt, dan doe ik dat. Maar ik maak me wel zorgen. Bellen we morgen weer, dat is goed. Nou, fijne avond dan en niet te veel drinken, hè?’

‘Neehee. Bedankt voor het bellen. Ciao.’ Ik druk op de knop en weg is Rocco. Ik zucht. Hij is wel degene die altijd voor ons heeft klaargestaan. Maar ik heb nu gewoon geen zin in zijn goedbedoelde advies.

Voordat ik mijn telefoon wegleg, scrol ik door een paar foto’s. Het is al lang geleden dat ik bij mama ben geweest. Na lang scrollen kom ik wat foto’s tegen van twee jaar geleden, de laatste keer dat Vito en ik een weekend bij oma waren. Daarna zijn we niet meer langs geweest. We bellen wel af en toe.

Op één foto staat mama met Vito op haar arm. Het is zomer en ze staan tussen de zonnebloemen in haar tuin. Het lijkt een zonnige en gezellige vakantiefoto, maar ik kan me nog goed herinneren dat we ruzie kregen. Ze vond dat ik Vito meer ruimte moest geven, dat zijn driftbuien een gevolg waren van mijn eigen gedrag. Daarna kregen we knalende ruzie. De dag erna heb ik weinig meer gezegd, alleen het hoognodige, en ik voelde me opgelucht dat ik weer naar de stad kon. Maar ook in de stad kon ik mijn draai niet vinden. Wat heb je aan een stad als je je er niet thuis voelt?

Ik gooi mijn telefoon in de hoek van de bank, sta op voor nog een glas wijn, plof daarna terug en kies een Scandinavische thriller uit. Maar na een kwartier val ik in slaap en ik word pas wakker als het drie uur is en alles donker is, en beelden van de nieuwste releases op Netflix elkaar afwisselen.

Hoofdstuk 3

Vito zit op het balkon. Hij bekijkt al een kwartier een torretje. De balkondeur staat open en de witte vitrage deint mee in de wind. Ik zit op de bank met mijn telefoon en een kop koffie. Flarden geroezemoes van de stad waaien af en toe de woonkamer in. De stad puilt weer uit van de toeristen. Elke ochtend sta ik vroeg op om naar de Rialtomarkt te gaan. Zoals alle inwoners doe ik daar de dagelijkse inkopen. Voordat de grootste drommen toeristen komen, ben ik weer terug in het appartement. Vito kijkt dan meestal tv. De afgelopen twee weken vlogen voorbij. Ik hoef niet meer naar de bacaro, dat geeft rust. Het is vakantie en Vito hoeft niet naar school. Ook dat geeft rust. Maar de dagen zijn eindeloos en ik voel me langzaam gek worden. Ik erger me aan de stelletjes op de Rialtobrug. Ik draai mijn hoofd om als ik leuke gezinnen zie lopen. De schaamteloze toeristen die de stad overnemen, irriteren me. Ik erger me ook aan de benedenburen, die drie kleine kinderen hebben en een enorm kabaal maken. Ik kan nog steeds niets ruiken, koken doe ik alleen maar voor Vito. De lege flessen stapelen zich op, ik kom de deur bijna niet uit en de uren kruipen voorbij. Ik voel me tachtig jaar. Ik wil nog zoveel, maar ik kan het niet.

Vanmorgen heb ik de inhoud van mijn portemonnee gecheckt. Het is een mijlpaal, dacht ik cynisch, want ik heb officieel het financiële dieptepunt bereikt. Er zit nog vier euro in. Vier euro en achtentwintig cent, om precies te zijn. Ik moet vandaag dus kiezen uit een fles witte wijn of een pak risottorijst en geraspte pecorino, waar Vito zo van houdt. De keuze is niet moeilijk, natuurlijk ga ik voor het eten, maar mijn punt is dat ik na vandaag dus niets meer heb. Morgen

zou ik nog best wat eten kunnen maken, maar de huur moet weer betaald worden. Vorige week moest dat al eigenlijk, en ik zie ertegen op om mijn appartement uit te gaan, want ik ben bang de huisbaas tegen te komen. Ik voel me slap en duizelig. Volgens Rocco eet ik slecht en ben ik een dwarskop, maar ik hield toch mooi twee weken stand.

Ik heb het nummer van mijn moeder opgezocht. Ik stel het steeds uit om haar te bellen. Elke keer druk ik het nummer weer weg, om vervolgens even op Facebook te zitten en Instagram, en daarna mijn e-mail te checken. Maar er is geen nieuws en ik ben het ook zat om alle vakantiekiekjes te moeten zien van vage kennissen die momenteel de tijd van hun leven hebben. De geweldig gestileerde pagina van mijn zus sla ik zeker over.

Wanneer ik mijn koffie op heb, een minuut of twee vertoerd naar Vito heb gekeken en de onderburen voor de derde keer vandaag ruzie heb horen maken, druk ik eindelijk op de groene telefoonknop. Ik bel mama.

De telefoon gaat over. Ik schraap mijn keel voor de tweede keer achter elkaar. Dan hoor ik haar stem.

‘Met Donna Ricci.’

‘Hoi, mama. Met Lucia.’

‘Zo. Dat is lang geleden dat je me gebeld hebt. Hoe gaat het met je? En met Vito?’

‘Niet zo best, mama. Het gaat niet zo goed met me.’

‘Dat zat er wel in. Wat is er dan? Toch niet een of andere knul die je in de steek gelaten heeft?’

‘Hè nee, mama, doe nou niet zo. Er is geen knul. Het lukt gewoon even niet meer.’

‘Wat lukt er dan niet?’

‘Ik heb, eh ... even geen werk meer.’